

ÚLOHA 8: VANA ČASU

Seskočili dolů ze židlí. Líza vylovila z nejposlednějšího šuplete tatínkovu baterku a vyběhli do Dělové ulice, kde byly všechny zahrady a dřevěné domy ponořené do tmy a ticha. Když přelézali plot obklopující nejmenší domek v ulici a zahradu s největším trávníkem, pokukoval po nich zvědavě měsíc. Proletěli kolem hrušně až ke dveřím od sklepa a nadzvedli rohožku. A jak se dalo čekat, v měsíčním světle se zaleskl klíč. Zastrčili jej do zámku od těch starých nenatřených dveří, a když jím otočili, strašidelně to zavržalo. Zůstali stát na prahu a nespouštěli oči ze dveří.

„Běž první,“ zašeptala Líza.

„Klído píďo,“ prohlásil Bulík a polkl.

Zhluboka se nadechl, a pak ze všech sil kopl do dveří. Panty zavržaly, až ztuhla krev v žilách, a dveře se pomalu otevřely. Zavanul chladný syrový vzduch ze sklepa.

(...)

Lízin pohled proletěl místností a zastavil se u jedné, takřka prázdné zavařovačky, na jejímž dně bylo něco jahodově červeného. Nezaujal ji ten jahodově červený obsah, ale nálepka. Vypadala asi takhle:

Líza sundala zavařovačku z police a přešla k rezavé kovové skříni. Vysunula šuplík, na kterém bylo napsáno NEPATENTOVANÉ VYNÁLEZY, přehrabovala se v pořadačích, dokud nenarazila na písmenko F, a tam – podle očekávání – našla žlutou složku, na které byl nápis FRANCOUZSKÉ NOSNÍ SVORKY. Otevřela složku, obrátila ji naruby a vypad-